

[Hagen Hagensen]

register er, har voldt nogen tvivl. Der er ikke for nærværende grund til at inddrage andet og mere under loven om offentlige registre end det, der er blevet tilfældet, nemlig de registre, der føres over EDB. Men det må samtidig bemærkes, at der nok er grund til efterhånden at inddrage en række yderligere registre hos det offentlige og i hvert tilfælde give den enkelte adgang til at blive gjort bekendt med, hvad der står om ham i disse registre.

Man må i det hele taget kunne finde ud af, hvor man står, hvad der er opført om én – med de undtagelser, der naturligt følger af, at der er nogle tilfælde, hvor den enkeltes tarv må vige til fordel for samfundet. Jeg tænker på de særlige registre, der må føres på særlige områder.

Det er meget væsentligt, at vi får den årlige beretning om forholdene – det lægger jeg vægt på, ligesom andre gør det – idet vi derigennem vil kunne følge, hvad det egentlig er, vi er ved at gå ind på nu. Som jeg sagde før under de private registre, er der ingen af os, der overhovedet kan vide, hvordan det vil udvikle sig med databehandlingen, om det, vi har gjort her, er nok, og om det er den vej, vi skal følge fortsat, eller vi skal ind på nye veje.

Jeg finder, at det offentlige ikke bør have mere stående om enkelte borgere, end hvad der er aldeles nødvendigt i den offentlige forvaltning. Man må ikke gemme mere, end der er brug for, og man må fremfor alt kun i meget beskedent omfang gøre brug af koder, fordi koder kan føre til, at man ved samkøring – hvad enten der er tale om brug eller misbrug af registre – kan få en hel række ting at vide om den enkelte borger, som denne har krav på holdes hver for sig, idet det alene er et forhold mellem vedkommende offentlige myndighed og den enkelte.

Dermed være ikke sagt, at der ikke skal afgives besked, når der spørges om noget, men man behøver ikke gøre brug af koder, og jeg vil hævde, at man godt kan afgive de oplysninger, som andre myndigheder har krav på, selv om man ikke afgiver koden på den person, det drejer sig om. Det gælder navnlig for det, vi kalder det følsomme felt; dér er der navnlig grund til at beskytte den enkelte borger. Jeg vil derfor fortsat mene, at man skal afgive de oplysninger, der er brug for til statistik og på anden måde, men at der

ikke i den forbindelse behøver at blive afgivet koder.

Jeg kan slutte mig til det flertal, som indstiller lovforslaget til vedtagelse med de af ministeren stillede ændringsforslag. Vi har blot for vort vedkommende stillet et ændringsforslag, nr. 14, hvor vi i forbindelse med begrænsningen af, hvad der kan registreres, har medtaget en beskyttelse af erhvervslivet i henseende til ukontrolleret EDB-brug og videregivelse af fortrolige oplysninger.

I det hele taget – og det skal være den bemærkning, jeg gør til slut – bliver vi nødt til at afvente, hvad der kommer ud af dette, før vi ved, om det er på den rette vej, vi er. Jeg tror, vi er det, men vi vil nok komme ud for inden ret længe på en række punkter alligevel at skulle tage loven op til overvejelse og til ajourføring. Jeg tror, vi har behandlet dette lovforslag på en god måde. Der er kommet ting med, som det er rigtigt at få med, og jeg tror også på, at vi hen ad vejen må kunne samles om at gøre det, der er væsentligt, at beskytte borgeren, samtidig med at vi får den offentlige forvaltning til at fungere smidigt med brug af den moderne teknik, der her er tale om.

Mimi Jakobsen (CD):

Der er for så vidt ikke noget mærkeligt i, at det stort set er de samme synspunkter, der kommer til udtryk i forbindelse med de to lovforslag om henholdsvis private og offentlige registre, for spørgsmålet er i virkeligheden: har man tillid til systemet, eller har man ikke tillid til systemet? Så kort kan det vel egentlig siges. Det er også ganske naturligt, at det stort set er de politiske yderfløje, der manifesterer mistillid til systemet, og de øvrige partier, der tillægger de få fejl, der i realiteten sker, en mindre betydning.

Som det var tilfældet ved det foregående forslag, finder vi, at forslaget om offentlige registre, som det nu fremstår, er et udtryk for en rimelig afbalancering af på den ene side hensynet til de offentlige myndigheders mulighed for at yde en effektiv service og på den anden side den enkelte borgers beskyttelse. Ligesom jeg tidligere i dag har afvist den mistillid, der fra modstandernes side kom til udtryk over for de erhvervsvirksomheder, som skulle undergives lovgivningen,